

NS Nyhedsbrev

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1141

26.01.2025 (136)

Uddannelsen af et ondt geni

af Gerhard Lauck

Del 7

Celler og netværk

Vi holdt strengt på cellesystemet af sikkerhedsmæssige årsager.

Men en ensom celleleder, Armin, fandt en måde at omgå dette på. Han deltog i et fakkeltog arrangeret af NPD's ungdomsafdeling. Der var omkring 150 deltagere. Han råbte: *AO bagud!* (NSDAP/AO, eller bare AO, er forkortelserne for vores organisations meget lange tyske navn).

Han fandt ud af, at vores folk udgjorde en tredjedel af hele demonstrationen! Der blev skabt kontakter. Det resulterede i meget vellykkede storstilede kampagner.

Flere hold mættede selv gader i centrum af større byer med hundredvis af vores plakater på en enkelt nat. Udkigsposter med walkie-talkies blev placeret for enden af en gade. To hold arbejdede på begge sider af gaden. Der var altid et kæmpe oprør næste morgen.

Nogle gange blev der foretaget en anholdelse. Regimet proklamerede sejr. Men så gentog skuespillet sig et par uger senere.

Det fortsatte i et godt stykke tid. Men til sidst endte tingene, som de måtte ende.

Ikke desto mindre var det langsigtede resultat eksistensen af både små celler i traditionel forstand og større "cellenetværk". Førstnævnte havde en defensiv fordel, og sidstnævnte havde en offensiv fordel.

Fejlkomedie

Jeg var projektleder.

Opgaven var at flytte forsyninger gennem flere neutrale lande til den endelige destination i et fjendtligt land.

Flere teams var aktivt involveret. Generelt talte team A sprog A, team B talte sprog B og team C talte sprog C.

Hvis jeg var *heldig*, opdagede teams i *direkte kontakt* med hinanden hurtigt et fælles sprog, som blev forstået af mindst ét medlem af hvert team.

Hvis jeg *ikke* var *heldig*, blev jeg tvunget til at fungere som kontaktperson og tolk.

Det var en af de gange, hvor jeg *ikke* var *heldig*.

I dette tilfælde kan vi med sikkerhed sige: *Det, vi har her, er en kommunikationsfejl.*

Hold A stiller et spørgsmål.

Jeg oversætter.

Hold B svarer på spørgsmålet.

Jeg oversætter.

Hold A afviser svaret.

Jeg oversætter.

Hold B insisterer på, at svaret er korrekt.

Jeg oversætter.

Hold A siger, at svaret er *åbenlyst* forkert af den og den grund.

Jeg oversætter. Men jeg spørger også, *hvorfor* svaret er korrekt.

Hold B forklarer, at svaret er *indlysende* korrekt af den og den grund.

Stop! Stop!

Jeg forstår straks problemet: *mentalitet!* Jeg har mere end nok erfaring i bagagen til at forstå begge mentaliteter og forstå præcis, hvad der sker her. - Så jeg forklarer det hele til begge hold. Begge lytter til min forklaring og nikker samtykkende. Ja, nu er alt klart.

Hvad sker der nu?

Vi går tilbage til det allerførste trin!!!

Hvorfor det?

Det vil simpelthen ikke synke ind i hovedet på Team A!

For dem er det simpelthen utænkeligt, at det rigtige svar faktisk er korrekt. Forestil dig, hvis du vil, at nogen fortæller dig, at $1+1 = 2$ IKKE er en universel sandhed. "Måske er $1+1 = 2$ i USA, men $1+1 = 3$ i Europa, $1+1 = 4$ i Asien." - Det er *åbenlyst* forkert, siger du! *Men er du helt, helt sikker på det?*

Faktisk er $1+1 = 2$ IKKE altid rigtigt! Hvad nu, hvis talsystemet *ikke* er baseret på *ti*! I et talsystem baseret på 2, for eksempel, er $1+1 = 10$!

Her er et andet eksempel: "Ja = ja og nej = nej." Men gør det det? Senere fandt jeg ud af, at "ja" i Asien ikke altid betyder "ja" i vestlig forstand. Det kan have *tre forskellige betydninger*: For det første ja i betydningen blot at være *høflig*. For det andet "ja" i betydningen "ja, jeg forstår, hvad du mener". For det tredje "ja" i betydningen "ja, jeg er enig med dig!"

Men vores lidelseshistorie fortsætter.

På vej gennem flere neutrale lande får jeg øje på et par mistænkelige mænd. Senere bemærker jeg, at nogen tager et langdistancefoto af os, mens de knæler ved siden af vores bil på parkeringspladsen.

Sandhedens øjeblik kommer, da vi endelig når frem til den afgørende grænse til det fjendtlige land. Vi kommer igennem!

Men der er stadig en chance for, at vi blev lukket igennem for at identificere vores kolleger.

Forsendelsen bliver kørt til et andet lagerområde. Jeg tager en lille del af den med mig.

Økonomiske begrænsninger tvinger mig senere til at tage større risici end normalt. Jeg bliver arresteret med min del af forsendelsen. Den er stor nok til at skabe en del røre, men ikke nok til at skade os meget.

Jeg møder det ovennævnte mistænkelige par på politistationen. En af dem fortæller mig, at det havde været "barnemad" at følge efter os. Jeg frygter det værste.

Men vi er heldige. Jeg er den eneste, der er blevet anholdt.

Selvfølgelig ransager politiet de andres hjem og kontorer, men de finder ingenting. Mine folk bliver ikke engang varetægtsfængslet!

Måske mistede overvågningsholdet os. Måske blev de bare dovne og tænkte, at de ville beslaglægge forsyningerne og foretage anholdelserne under senere raziaer ... I virkeligheden udlignede *deres fejl vores fejl!*

Slutresultatet er, at en mand, nemlig jeg, tilbringer et par måneder i fængsel, og at en acceptabel del af forsyningerne går tabt. Størstedelen af forsyningerne undslipper beslaglæggelse og bliver brugt på fremragende vis. Vi vinder denne runde. [Se *Hotel One*, *Hotel Two* og *Judicial Game Show #1*].

Selv den korte tid i fængsel er umagen værd. Det er lærerigt. Meget senere er vi mistænksomme over for enhver langvarig hardcore aktivistleder, som *ikke* har siddet i fængsel.

Jeg husker især et tilfælde (Ewald), hvor det viste sig at være sandt.

Men jeg er stadig heldig. I de tidlige dage bliver vi stadig ikke taget så alvorligt. Fængselsstraffe er generelt på måneder. Senere, når vi bliver taget alvorligt, bliver de til år. Den fremtidige dominerende figur i "bevægelsens juridiske arm", Michael Kühnen, tilbragte halvdelen af sit voksne liv i fængsel udelukkende for

tankeforbrydelser!

En kammerat ved navn Kurt udtrykte det på denne måde: *En mand uden fængsel er som en mand uden ar!*

Min første fængsling

Det første statsdrevne luksushotel var strengt, men sympatisk. Jeg fik lov til at hænge et lille modstandsbanner fra Sydamerika op på min væg og have modstandslitteratur på mit værelse. Hotellets personale kom ofte forbi til en venlig snak.

Jeg husker den allerførste gang, en piccolo ledsagede mig til mit nye hjem væk fra hjemmet. Han kiggede forundret på mig og kommenterede: *Du hører ikke til her?*

Da jeg begyndte at forklare, afbrød han mig: *Ja, jeg kan huske, at jeg har læst om dig i avisen!* Hele personalet behandlede mig som en æresgæst. Jeg havde tydeligvis mange fans her.

En aften stod jeg på mit bord ved siden af vinduet. Jeg ville se stjernerne. En plejer kom ind på mit værelse og spurgte, hvad jeg lavede. Jeg fortalte ham det. Mens han inspicerede vinduet, gik jeg over til døren. Som den sjove fyr jeg er, overvejede jeg at gå ud på gangen, lukke døren og låse ham inde på mit værelse! Bare som en joke. Men jeg besluttede mig for ikke at gøre det. Det er ikke en god idé at gøre den ansatte sur.

Engang gav en besøgende mig et stykke papir i smug. Jeg havde ikke forventet det og tabte den på gulvet. Det var pinligt. Hvad skulle vi gøre? Heldigvis gjorde hotelpersonalet, der overvågede besøget, det uventede. I stedet for at gribe den og skælde os ud, samlede han den bare op og rakte den til mig!

Jeg brugte min ferie til noget godt. Jeg skrev et hæfte, der beskrev de grundlæggende koncepter bag NSDAP/AO. Den fik titlen *Die NSDAP/AO: Strategie, Propaganda und Organisation*. (*NSDAP/AO: Strategi, propaganda og organisation*. Der blev aldrig udgivet en engelsk udgave. Men vi udgav senere både engelske og tyske udgaver af et andet hæfte med titlen *An Introduction to the NSDAP/AO: The Fights Goes On*).

Det andet hotel var anderledes. Alt blev konfiskeret. Men jeg fik det tilbage, da jeg tjekkede ud.

Ironisk nok var gæstereglerne generelt meget mindre strenge end på det første hotel, selvom ledelsen tydeligvis ikke var sympatisk indstillet.

For eksempel havde den en slags "lobby". Dybest set et fællesrum med et fjernsyn. Vi gæster hang ud der et par timer hver dag, så fjernsyn, spillede kort eller bare sludrede.

Første gang jeg var der, kom en af medarbejderne ind og gav mig en stak breve.

Forvirret spurgte en af de andre gæster: *Hvorfor gav du ham AL posten?*

Svaret: *Det gjorde jeg ikke, det er alt sammen HANS!"*

I starten holdt jeg mig for mig selv.

Så en dag kiggede en af gutterne, der spillede kort ved et andet bord, over på mig og spurgte henkastet: *Mord?*

Jeg smilede, rystede på hovedet og sagde *Nej!*

En anden gang var der en fængselsfilm i fjernsynet. En af gæsterne kommenterede, at det ikke virkede passende under de givne omstændigheder. De andre var enige. Nogen skiftede kanal.

Mod alle odds

Flere måneder efter min løsladelse koordinerer jeg et lignende projekt. Denne gang er modstanderen klar til os. Men vi er også godt forberedte.

Jeg møder teamlederen, Uwe, i et neutralt land, nemlig Danmark, tæt på grænsen til det fjendtlige målland, nemlig Tyskland. Han fortæller mig, at der er massiv overvågning på plads.

Jeg sætter mig ind i hans bil, og vi begynder alligevel at køre mod grænseovergangen. Kun et par meter før vi når porten, vender han om og kører væk fra grænseovergangen. Da vi kigger os omkring, ser vi et halvt dusin umærkede biler køre ud fra den anden side af grænsen.

Disse biler følger efter os, mens vi kører ad en vej, der løber parallelt med grænsen. Så stopper vi, stiger ud og går ind i skoven i retning af grænsen. Den vigtigste udveksling af information finder sted i denne skov kun få meter fra grænsen. Da vi er færdige, ser vi lommelygter, der blinker i skumringen og nærmer sig os fra vejen, formentlig det tyske politi. Vi vender tilbage til vores bil, kører væk og deler os senere op.

Da jeg derefter fortsætter alene til et andet neutralt land, nemlig Storbritannien, bliver jeg stoppet ved grænsen. Politiet informerer mig om, at modstykket til den amerikanske indenrigsminister, nemlig indenrigsministeren, personligt har beordret mig stoppet. Jeg indvilliger i at rejse frivilligt og for egen regning, men beder om tilladelse til at foretage et telefonopkald. Den bliver givet.

I politiets nærvær ringer jeg til Michael, lederen af en allieret gruppe i dette land, forklarer situationen og beder ham møde mig ved mit planlagte afrejsested. Jeg tilbyder at tage ham med til min næste destination på min regning. Det indvilliger han i.

Efter min telefonsamtale bliver politibetjenten kaldt ind i det næste rum. Da han

kommer tilbage, fortæller han mig, at jeg ikke må foretage flere telefonopkald.

Da jeg forklarer Michael omfanget af overvågningen, kan jeg se, at han ikke tror på mig. Han forklarer mig taktfuldt, at dette er *hans* land, han har *mange års erfaring* her, og han *ved* derfor, *hvad politiet gør og ikke gør her!*

Det har jeg fuld forståelse for. Men jeg må overbevise ham om, at denne situation er helt anderledes end noget, han nogensinde har oplevet før. Så jeg udpeger tre personer og beder ham om at huske deres ansigter, fordi han kommer til at se dem igen. Han er skeptisk, men indvilliger.

Den oplevelse har jeg haft flere gange i årenes løb, især med både politiske aktivister og advokater. *Regeringer anvender forskellige regler for os!*

I løbet af den næste uges tid identificerer vi to uden rimelig tvivl over tyve overvågningsagenter og et halvt dusin køretøjer.

Vi laver endda en leg ud af det.

Vi lader, som om vi ikke ser dem holde øje med os med en kikkert gennem vinduet på en restaurant på den anden side af gaden. Så spadserer vi ind på kroen, jeg foretager et mistænkeligt telefonopkald, og vi skynder os ind i en mørk gyde. Vi ser, at de følger efter os, og det lykkes os at slippe af med dem. Så finder vi et dejligt tørt sted og ser dem løbe rundt i timevis i regnen for at finde os.

Nogle gange vælger vi en anden tilgang. Når jeg ser et alt for velkendt ansigt på en jernbaneperron, går jeg op og ned ad menneskemængden og gransker hver enkelt person, som om jeg leder efter nogen. De fleste tror nok, at jeg er politimand. Men overvågningsagenten bliver nervøs.

Det gør vi i den ene lille by efter den anden langs grænsen i en uge eller deromkring. Vi ser de samme ansigter og køretøjer igen og igen.

Da Michael er færdig med sin del af dette, ser han på mig og udbryder: *Når jeg kommer hjem og fortæller mit folk, hvad jeg har set med mine egne øjne, vil de ikke tro mig!*

Mit eget arbejde er langt fra slut.

Efter at have udmattet overvågningsholdene trækker jeg mig tilbage fra grænseregionen. De regner med, at jeg trækker mig tilbage og er alt for glade for endelig at få noget velfortjent hvile! Deres parader er nede. Det er nu, jeg slår til!

Det lykkes mig at snige mig ind i endnu et neutralt land, nemlig Belgien, uden at blive opdaget. Derfra gør jeg endnu et forsøg på at komme ind i Storbritannien. Men det mislykkes. Jeg bliver smidt ud igen, for anden gang inden for en måned. Jeg er tvunget til at vende tilbage til Belgien.

Politiet der ved tydeligvis, at jeg kommer. Så jeg forventer at blive anholdt ved ankomsten.

Samtalen forløber så nogenlunde sådan her:

Politimand: *Kom med os.*

Mig: *Er jeg anholdt?*

Politimand: *Nej, jeg vil bare vide, hvad du laver her.*

Mig: *Jeg har hørt, at der er nogle smukke kirker her. Jeg er kommet for at se dem.*

Politimand: *Vi ved, hvem du er.*

Mig: *Okay, jeg venter bare på, at en kurer skal ankomme med information og penge. Jeg planlægger ingen aktiviteter i dit land overhovedet. Medmindre du insisterer, for så kan jeg foretage et telefonopkald, og så kommer der en masse aktivister kørende herover.*

Politimand: *Nej, lad være med det! Hør, jeg har ordre til at rapportere dine bevægelser dagligt til den nationale hovedstad.*

Mig: *Kender du et billigt sted at overnatte? Jeg har ikke så mange penge.*

Politimand: *Der ligger faktisk et hotel her i nærheden. Ejeren tænker ligesom dig. Jeg har altid gerne villet møde ham, men har aldrig haft en undskyldning. Ved du hvad, jeg tager dig med derhen, introducerer dig og forklarer situationen. Jeg tror, han vil lade dig bo gratis, indtil din ven kommer med pengene.*

Mig: *Det lyder godt for mig!*

Vi gør det her. Det er til gensidig fordel. Jeg har et dejligt sted at bo, og han kan holde øje med mig. Han besøger mig hver dag. Vi drikker trappistøl sammen. Jeg giver ham en opdatering, og vi har en god snak. Han rapporterer til hovedstaden. En dag inviterer han mig med på en køretur gennem landet, og det gør jeg. Han stopper ved alle kirker undervejs, så jeg kan se på dem.

Denne politimand gør det klart, at han er ligeglad med os. Men han *afskyr* vores modstander! Han ønsker IKKE at gøre vores modstander den tjeneste at blande sig i vores sager!

Endelig kommer dagen, hvor jeg kan meddele, at jeg har bestilt plads på et fly, der afgår næste dag fra nabolandets lufthavn, nemlig Luxembourg.

Så overrasker han mig: *Jeg har et forslag. Lad mig køre dig derhen! På den måde kan jeg rapportere til mine overordnede, at jeg personligt satte dig på flyet. Og du sparer rejsen.*

Jeg er med glæde enig.

Den aften bruger jeg mine sidste penge på et fint måltid. Jeg håber virkelig, at han holder sit løfte.

Han beholder den. Jeg vender tilbage til USA med 20 cent i lommen. Jeg bruger dem til at ringe til en ven, som henter mig. Jeg bliver hos ham, indtil jeg får flere penge til den sidste del af min rejse hjem.

På trods af modstanderens intense indsats gennemfører vi projektet uden tab af hverken mænd eller materiel.

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
Hundredvis af bøger på mange sprog
Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

